

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De dæmone immundo eiecto ab homine. Non tam à dæmone
quantum vis immundo, immunda fit anima, quàm à seipsa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

III. PUNCTUM.

MAGIS ergo tenemur omnes affectu nostra relinquere, quam affectu Apostoli, aut quivis alij qui sua reliquerunt; Cum magis tenemur omnes ad Præcepta quam ad Consilia, sitque inter præcepta tam expressum illud, ut nihil in rebus creatis, ex inordinato appetitu diligamus, quam est expresse mandatum, *Vt diligamus Deum ex toto corde, ex tota mente, & ex tota anima nostra*: Nam ut jam alibi dictum est, ex S. Basilio, quod dicit in toto, nullam irres alias divisionem admittit, quantum enim dilectioni, in hac inferiora insuperis, tantum necesse est ut demas de toto.

Et tamen, quis hominum se putat ita obligatum? Aut quis in sæculo huic obligationi satisfacit, cum omnes ita rebus creatis afficiantur, ut inter usum & affectum, nulla sit differentia, nisi quod magis afficiantur rebus quam utantur, cum plura vellent habere quam sint suis usibus necessaria, & his non utantur nisi ut affectui satisficiant: quasi affectus sit finis usurpandarum rerum, quasi non manducent & induantur, ut vivant; sed vivant ut manducent & induantur: O perversitatem affectus. *Filij hominum usquequo gravi corde?*

Sed quidquid sit de aliis, Tu vide quam parum sis ordinatus in affectibus tuis. Vide quantum inde damni & periculi, vel ex hoc uno capite, et si alia taceantur, quod magis teneris ad affectum mundi deponendum, quam qui vocaretur à Deo, ad ipsum mundum effectum deserendum.

Quid diceret manifeste resistentibus divinæ vocationi, manifeste contradicentibus Christo se vocanti in religioſum statum? Nonne illis proponeres tremendas istas voces. *Vocavi, & renuisti: ego quoque in interitu vestro ridebo & subsannabo, cum vobis id quod timebatis, advenit.* At nonne illi resistis? Nonne Vocantem renuis, cum aperte voceris ad deserenda corde & affectu omnia quæ nimio colis affectu? Si despicienti consilium tanta imminent damna, quanta referuntur in scripturis: quanta putas imminere despicienti præceptum? Si nolenti sua effectum relinquere, periculosum est cum id tantum consulet Christus, & liberum facit: quantum magis non affectum relinquere, cum id absolute præcipiat, & necessitatem observandæ legis imponat? *Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus,* dicebat impius ille Rex Pharao. Velleſne ita loqui? velleſne tibi, & hoc objiceret Christus quod de servis suis Job querebatur. *Servum meum vocavi, & non respondit mihi: ore proprio deprecabar illum.* Quot sunt Veritates propositæ temperandis affectibus, tot sunt ejus voces, tot sunt propositæ vocationes, tot declarata præcepta, quibus additæ minæ, præces, promissiones, & quidquid ad voluntatem eblandiendam, aptissimum judicavit. Tu quid respondisti? quid effecisti? cum tam acres, & violenti sint omnes affectus tui, quasi nihil te contra monuisset, quasi non ille te toties inde revocasset? *Confundere, Et aufer malum de medio tui.*

FERIA QVARTA.

DE DÆMONE IMMUNDO ELECTO AB HOMINE.

Et erat in Synagoga eorum, homo in spiritu immundo, cui Dominus exi de homine. Marc. I.

VERITAS PRACTICA.

I. PUNCTUM.

Non tam à Dæmone quantum vis immundo, immunda sit anima, quam à seipsa.

RATIO EST, Quia per se ipsum peccatum anima fit immunda.

Sed peccatum non tam à Dæmone quam ab anima fit.

Ergo non à Dæmone tam fit immunda anima, quam à seipsa.

VOCATIONEM Apostolorum sequitur quod refert S. Marcus de Dæmone ejectione in Synagoga Capharnaïarum.

Et erat, inquit, in Synagoga eorum, homo in spiritu immundo, & exclamavit dicens: Quid nobis & tibi Iesu Nazarene? Venisti perdere nos? Scio qui sis, sanctus Dei. Et comminatus est ei Iesus dicens, obmutescere, & exi de homine; Et disjiciens eum.

cum spiritus immundus, & exclamans voce magna, exijt ab eo. Et mirati sunt omnes, ita ut requirerent inter se, quidnam est hoc? quam doctrina hæc nova, quia in potestate etiam spiritibus immundis imperat, & obediunt ei.

Hæc S. Evangelista, in quibus quid mirabilius sit Dæmonem ita prædicare Christum, vel Christum nolle prædicari à dæmone, cogitari facilius potest quam dici. Est autem spiritus immundus ita dictus, vel quod in locis immundis libenter habitaret, vel potius quod in immunditiam, hominem quem possidebat impelleret; sunt enim ad id vitium præcipue destinati, à quibus quidem nobis est cavendum, cum divina Gratia, quam Christus Dominus nobis offert: sed magis à nobis cavendum, quia ut habet proposita Veritas: Non tam à dæmone quantumvis immundo, immunda fit anima; quam à seipsa. Quod ut patet, primū illud proponitur, solo peccato immundam fieri animam, ubi duo sunt consideranda; alterum quod peccato, alterū quod solo peccato immunda fiat anima. Quod utrumque planum est ex Scripturis, *Maculata es in iniquitate tua coram me, dicit Dominus Deus.* Et iterum, *Quam vitia facta es nimis, iterans vias tuas* Quod & de ipso veniali peccato intelligendum est, & eo præcipue quod ex concupiscentia seu affectu inordinato fit. Unde S. Augustinus, *Quibus peccatis,* inquit, *licet occidi animam non credamus, ita tamen eam veluti quibusdam pustulis, & quasi*

1er. 3.

horrenda scabie replentes deformem faciunt, ut eam ad amplectus illius sponsi Cælestis, aut vix aut cum grandi confusione venire permittant; Nam sicut manus ex contactu luti lutosa fit, sic anima in res creatas & terrenas inordinatè affecta, cum se his suo modo immiscet, inde maculam contrahit, unde immaculatum te custodie ab hoc sæculo, est affectum omnem cohibere, quæ pars est veræ religionis potissima, authore S. Jacobo.

Quod autem solo peccato contrahatur macula seu immunditia, patet evidenter, quod quæcunque est animæ pulchritudo, sive naturalis, id est naturæ, non corruptæ; sive supernaturalis, id est divinæ Gratiæ, solâ fœdetur peccati maculâ propter quam solam, animæ peccatrici dicitur:

Abominabilem se ipsi decorem tuum. Erant quidem apud Judæos legales quædam immunditiæ sed præterquam quod illæ jam omnes sublatae sunt, neque ipso quo vigeant tempore, fœdabant animam: Uade Dominus de his agens, &

de peccatis: Hæc sunt, inquit, quæ coinquinant hominem; non locum autem manibus manducare, non

coinquinat hominem, Tolle peccatum, & sunt omnia sancta in bona, dicebat Sapiens: Quo item Icaus Apostolus, *omnia munda mundi.*

O peccatum, tam verè deplorandum malum, quam verè solum est animæ malum.

Eccl. 39. Tiii 1.

Eccl. 39. Tiii 1.

II. PUNCTUM.

ATQVI peccatum nostrum non tam à dæmone quam ab anima fit. Latrare potest, inquit S. Augustinus, sollicitare potest, mordere omnino non potest nisi volentem. Et aptè S. Gregorius ad illa verba Job, *Convulneraui lumbos meos; QVI A,* inquit, *ad culpam sine nostra voluntate non potest rapere, sed nos cum illo pariter nos vulneramus.* Itemque appositè S. Bernardus. *Sane diabolo nostra mancipat voluntas, non ipsius potestas; Et alibi: Serpens callidior utique non fortior cæteris animalibus, è Eva, decipit te: decipit profecto, non impulit aut coegit: Mulier tibi, è Adam, de ligno dedit, sed offerendo utique, non violentiam inferendo, neque animi potestate illius, sed tua factum est voluntate, ut ejus voci plus obideris, quam diuina.*

Denique celebris illa S. Augustini sententia, de nullo peccato, nisi voluntario, omniem conficit. *Vsq; adeo, inquit, peccatum voluntariū est malum, ut nullo modo sit peccatum, si non sit voluntarium.* Et hoc quidem tam manifestum est, ut nulla hic Doctorum pauca, nulla indoctorum surba dissentiat. *EGO sum qui peccavi! ego qui malum feci! sic perge te inculcare.*

III. PUNCTUM.

IGITUR à nullo dæmone quantumvis immundo tam immunda fit anima, quam à seipsa; cum omnis immunditia fit à peccato, & omne peccatum à propria voluntate. Hæc est immundissima lepra animi, de qua fuse S. Bernardus, *& à qua nobis cavendum ait, tanquam à vipera pessima & nequissima, & qua sola desinops damnare possit animas nostras.* Cogita quantum perè horreas dæmonem, & si ab eo scires aliquid tibi suggeri, quantum refugeres: sic te adversus te ipsum cõpara, quia tu tibi voluntarius es dæmon, & longè illo peior, quem Dominus ejicit quia Christo magis resistis. En vides, ut obedit ille spiritus immundus, Tu verò ut obfistis contra! Ecce ille de quo dicitur; *Cor ejus indurabitur tanquam lapis, & stringetur quasi Malleatoris incus: Ille tamen emollitur ad vocem Christi, & tu permans in tua duritia, nec affectum pravum, spiritum illu-*

lura

lum immundum tuum sicut a te expelli.

spiritum, ut potius fiat cum defavire crudelius & tunc fiat, *Via illorum tenebra, & lubricum, & Angelus Domini persequens eos: Quæ sunt viæ certissimæ ducentes in interitum & perditionem.* Propono aliquid particulare circa affectum vehementiorem, quod caveas diligentius cum Dei Gratia, Recte omnino sapiens: *Anima calida quasi ignis ardens, non extinguetur nisi aliquid glutiat.* Quamobrem sic temperandus iste calor, ut possis dicere quod est in Tobia: *mundam servavi animam meam ab omni concupiscentia.*

Ps. 34.

Eccl. 13.

Tob. 3.

Os 5.

Amos 4.

Num. 21.

FERIA QUINTA.

DE SOCRV PETRI FEBRICITANTE ET (SANATA A CHRISTO DOMINO.

Imperavit febrî, & dimisit illam. Luc. 4.

VERITAS PRACTICA.

Febri animi, animo longè periculofior, quam febris corporis, corpori.

RATIO hac est inter alias, quod illa sit periculofior febris qua remedia refugit, & sanitatem. Sed talis est febris animi, non corporis.

Ergo illa periculofior; Quod tamen vix creditur, quia non sentitur, nec attentè consideratur.

febris nostra, iracundia est. In quibus potro conveniant illæ febres satis facile est observare. Quam longè etiam dâ. osior sit febris animi, febrî corporis, ex damno animi longè magis formidando, non est difficile explorare. Sed quod minùs forte attendas, illud est quod habet proposita Veritas. *Febrem animi, animo longè esse periculofiozem, seu magis perniciosam, quam febrêm corporis, corpori.*

Ratio hæc affertur, quia tum perniciosior est morbus cum refugit remedia, seu quia æger non vult ea recipere, seu quia ægritudo non ea sustinet; nonne tum periculi plena sunt omnia? Quamobrem monemur à Sapientia, non abjiciendam in infirmitate, sanitatis & modestiæ curam, neque remedia tam corporalia, quam spiritualia negligenda. In tempore infirmitatis, inquit, ostende conversionem tuam. Et tunc tum: *Altissimus creavit medicamenta, & vir prudens non abhorrebit illa; Fili in tua infirmitate ne despicias te ipsum, sed ora Dominum, & ipse curabit te; Averte à delicto & dirige manus, & ab omni delicto munda cor tuum, Da locum Medico; etenim illum Dominus creavit, & non discedet à te, quia opera ejus sunt necessaria. Est enim tempus, quando in manus illorum incurras; ipsi vero Dominum deprecabuntur, ut dirigat requiem illorum & sanitatem.*

Eccl. 18.

I. PUNCTUM.

E Synagoga illa, ubi expulsus est dæmon, Surgens Iesus, ait Evangelista, introivit in domum Simonis: factus autem Simonis tenebatur magna febribus, & rogaverunt illum pro ea, & stans super illam, imperavit febrî, & dimisit illam, & continuo surgens ministrabat illis.

Non hic de esset meditationis materia considerare volenti Bonitatem & Potestatem Imperantis, effectum imperii tam velocem in sanitate consequente, ac denique sanatiæ mulieris gratitudinem, in parando ministerio. Verùm attentius expendere quod hic scribit S. Ambrosius. *Fortassis in typo Mulieris illius, variis criminum febribus Caro nostra languebat: & diversarum cupiditatum immodicis astuabat illecebris: nec minorem febrêm amoris esse dixerim, quam caloris. Itaque illa animum, hæc corpus inflamat. Febris enim nostra, avaritia est: febris nostra, libido est: febris nostra, luxuria est: febris nostra, ambitio est:*

In Luc. 4.

go